

AUTOCAMPEREN

Nr. 126 • oktober 2013

26. årgang

ISSN 0909-6221

*"Med autocamper drog vi rundt
At rejse er jo bare sundt
Et dejligt hold, med godt humør
Det livet er – det gi'r kulør"*

Eva & Kaj (1031)

Gågaden i Akureyri

Næste punkt er så Island, og her er vi nu. Igen må jeg skrive om vejret. De første par dage var vi heldige og i Akureyri havde vi endda op til 22 grader; men ellers har det været ret koldt, og vi har fået megen regn. Aldrig har vi oplevet så dårligt vejr her i Island.

Vi følges med et par fra Ribe. Vi har fra starten gjort det klart, at vi vil køre turen, som vi har lyst, og det er de indforstået med.

Vi havde en dejlig rolig overfart på Norrøna. Måske vuggede det lidt, men ikke noget at snakke om. Vi sejlede forbi Færøerne i det dejligste solskinsvejr og der blev taget mange billeder. Desværre skiftede vejret inden vi nåede til Island, og den flotte indsejling blev dækket af lavt hængende skyer og let regn.

Undervejs op af bakkerne til Eigilstadir stod den ene bil af. Vi kunne ikke holde der midt på bakken og havde dårlig samvittighed over, at lade en af vore deltagere i stikken. Senere fik vi sms-kontakt, og de havde klaret sig ved at ringe efter SOS og derefter blive kørt til et værksted. Vi troede at alt var ok, men har senere fået at vide, at de nu har lejet en bil heroppe, så vi ved ikke rigtig, hvordan de har det.

Ellers mødtes vi jo som sædvanlig ved Bonus-forretningen, og den havde skam tidlig åbent denne gang, så DACF-medlemmer, der havde brug for det, kunne få handlet.

De fleste er nok kørt nord om, for der var vejret bedst. Vi kørte selv til Vopnafjörður, hvor vi jo gerne holder ved svømmebadet. Vi havde vældig lyst til at køre over Hellisheidi, der er en grusvej højt oppe i bjergene og den skulle være så flot; men vi blev frarådet. Til dels ligger der meget sne i år, og på turistkontoret sagde man, at der var mange huller i vejen. Vi valgte så vej B5, og den er nu asfalteret helt til Vopnafjörður. Senere talte vi med nogle af vore deltagere, der havde kørt over Hellisheidi, og der havde været tåge og en ganske forfærdelig tur.

Gerda og Svend Åge, som vi følges med, var helt vilde med svømmebadet, som ligger lidt nord for byen, så vi var både i vandet om aftenen og næste dag. Vi sov der om natten.

Vore næste stop var Raudenes. Efter lidt skiftende kørsel på asfalt og grus, kom vi til den lille halvø, hvor der er en flot tur langs kysten med grotter og flotte klippeformationer og mange fugle. Turen rundt er godt nok på 7 km, og man er brugt når man når tilbage til bilen, men

Svend Aage, Gerda & Kaj i Vopnafjörður

Klippeformationer på Raudenes

det er turen værd og vi var heldige med vejret og 2 gange så vi søpapegøjer. Vi sov godt om natten. I de år vi har besøgt Island, er der kommet en del flere asfaltveje, så vi besluttede os til at opgive at køre hele turen langs kysten, men tage den asfalterede vej nr. 85 ind over Melrakkaslétta over til Kopasker. Herfra er der jo ikke så langt til Asbyrgi, hvor man skal se "Sleipners fod spor". Det er en klippe, der er 100 meter høj og danner en halvcirkel og en anden klippe, der er lige så høj. Her findes også en information, og man kan gå rigtig mange ture i området, når man har lyst og kræfter. Ja. Man kan faktisk gå til Dettifoss. Husker jeg rigtig, er det en vandretur på ca. 35 km, og man skal beregne 2 dage.

Vores problem var nu, at vi jo altid har kørt af vej 864, der er som et vaskibrædt og noget af en prøvelse; men nu skulle der være kommet en asfaltvej fra hovedvej 1 og ind til Dettifoss; men fra den vestlige side. Vi var jo helt oppe mod nord og skulle jo køre et stykke af grusvej, før vi nåede ind til Dettifoss. Problemet var... hvordan er den grusvej og kan vi komme helt ned til fossen. Det mente man nu nok, man kunne på informationskontoret, så vi tog chancen. Godt det samme. Grusvejen var nogenlunde ok, og vi kunne sagtens komme ned til fossen. De fleste af vore deltagere har nok taget turen til Dettifoss af den nye asfaltvej. Vi kom til at overse, at man ikke måtte holde på P-pladsen om natten, og det var vi nu ikke ene om.

Myvatn området var det næste stop. Vejret viste sig ikke fra den pæne side, men vi var heldige, så regnen holdt sig borte, da vi vandrede rundt på slaggerne i Leirhnjúkur ved Krafla, og senere var vi ligeså heldige på Námafjall, hvor vandet bobler. Der er røg overalt, og der lugter af svovl. Der er jo kommet et geotermalt bad ved Myvatn. Vi kalder det den grønne lagune, og det er næsten som den blå lagune, blot meget mindre. Her var vi tre biler, der holdt natten over, og selv om der var koldt, så vi ikke kunne sidde og spise udenfor, som vi plejer.

Ja, så kunne vi da hygge os sammen i camperen om aftenen. At komme i de varme bade, når det er koldt i vejret, er jo noget helt særligt. Det er ikke sjovt at løbe ud i badet, når det småregner og er koldt; men bagefter kan man klare alt.

Dimmiborgir er et ganske fantastisk område, hvor man går mellem mægtig store lavaformationer. Man tænker med gru på, at det må have været et ildhelvede, da dette område blev til. Igen var

Dettifoss

Myvatn

Leirhnjúkur ved Krafla

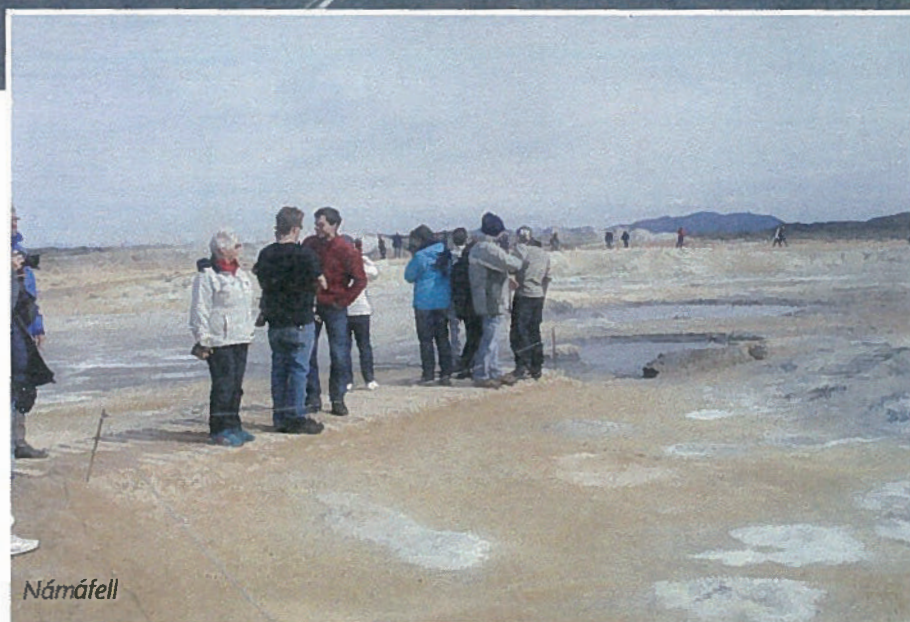

for ikke fortsætte langs kysten og nyde naturen. Vi er jo i den heldige situation, at vi selv bestemmer, hvordan og hvornår vi vil spise og holde. For ca. 2,5 år siden, blev man færdige med at bygge en ca. 11 km lang tunnel og én mere, som jeg ikke kan huske længden på. Det gjorde så, at vi kunne køre helt til Siglufjörður, hvor vi nemt fandt en lille campingplads. Det må absolut være en fordel for byen, at man nu kan køre hele vejen rundt om halvøen, og ikke som før skulle køre samme vej tilbage. Da vi kørte rundt i 2004, kunne vi kun komme over på den anden side af halvøen ad en grusvej midt igennem bakkerne. Denne gang havde vi asfalt hele vejen rundt.

Jeg ville gerne ind til Hólar igen. Hólar var bispesædet fra 1106 til 1801 og det regionale hovedsæde. Måske var det fordi vejret ikke var for godt, måske fordi jeg har lidt ondt i mit knæ. Men jeg syntes ikke, det var så interessant, som første gang vi var der, så vi gjorde kun et kort ophold for at se kirken. Gerda og Svend Åge brugte lidt mere tid på at besøge det hele.

Vi havde hørt om et naturligt hotpot i noget, der hedder Grettislaug. Der ville vi sove om natten efter et dejligt varmt bad i dejligt vand fra undergrunden, troede vi. Vi kørte da også de 16 km ud af en nogenlunde grusvej, men da vi kom derud regnede det og så meget trist ud. Vi skulle betale 85 kr. pr. mand for at bade og overnatte, og der var koldt og vådt, så vi kørte igen og blev på campingpladsen i Blönduós natten over. Det var vores mening, at blive der en nat til og tage en hviledag, men det regnede stadig om morgenen, så vi besluttede at køre længere mod vest, hvor det skulle klare op. Og ganske rigtig, igen kæmpede solen sig frem mellem skyerne og vi havde en dejlig tur over noget grusvej til byen Búðadalur. Her var nu ikke meget at se, men vi mødte da nogle fra vores hold, der havde været på Vestfjordene og havde haft en dejlig tur ud over grusvejene. Vi har i denne omgang valgt grusvejene fra, hvis vi kan undgå det. Gerda og Svend Åge er heller ikke meget for at køre på dem, og vi har jo været der før.

Vej 60 mod hovedvej 1 er en flot tur med kløfter og bjerge, og vi var så heldige, at solen kom igennem skylaget af og til. Så får alt en anden farve, og det er fantastisk flot. Ubeskriveligt. Vel ude på hovedvej 1 igen, nåede vi til Grábrok. De 2 udslugte vulkaner. Man regner med, at de er 2-3.000 år gamle. Her sov vi om

Vejret var som sagt ikke for godt, men vi var efterhånden 3 biler, der overnattede, så igen fik vi en hyggelig aften, hvor vi kunne dele vore oplevelser. Jeg vågnede ved 4 tiden og solen kiggede op over klipperne og sendte det dejligste lys ind over dem. Jeg var nødt til at gå ud i nat-tøj og fotografere. Formiddagen brugte vi på at gå en dejlig tur i området og vejruddigten lovede op til 22 graders varme, så endelig blev det de korte ær-mers tur. Om morgenen dukkede Knud og Pia også op, og her fik hun endelig fundet det motiv, hun ville male, så ud kom stafeli og malergrej. Om eftermiddagen kørte vi til Akureyri i det dejligste vejr. At komme oppe fra og køre ned mod fjorden med de snedækkede bjerge i baggrunden. Fantastisk syn. I Akureyri har de faktisk en gågade. Der står den ene flotte blomstersammenplantning efter den anden hele vejen hen ad gaden. Folk sidder ude og drikker kaffe og spiser. Man kan tydelig se, at vi er her

i turistsæsonen. Vi var jo som sædvanlig oppe i den flotte kirke og en tur hen til den botaniske have. Man regner ikke med, at finde så mange smukke planter i Island og så store træer, som man finder her. Vi var nu nået hen på dagen, og det var vores mening at køre til Dalvík, der kun ligger ca. 40 km fra Akureyri; men vejret var jo stadig dejligt, så hvor-

Pia maler gudemes foss

Dimmuborgir

Sidste syn før nedgang til Seydisfjörður

natten. Næste dag var der lidt småregn, men jeg skulle dog alligevel en tur op til toppen for sidste gang. Der er trapper og sti hele vejen op, så det går nok.

Nu var vi efterhånden så tæt på Akranes, at vi ville kontakte Julius, vores barnebarn. Han har åbenbart nogle internet venner her i Island, og er her på en 10 dages ferie. Vi aftalt at mødes i Reykholt. Her er et museum og en kirke. Det hele er bygget op om Snorri Sturluson, som levede her i 1206-1241. Han var vist bisp, forfatter og lærer og hvad ved jeg. Han er i alt fald meget kendt. Måske som Grundtvig i Danmark.

På vej mod Reykholt er vi lige nød til at komme forbi Deildartunga. Et geoterminalt område, hvor vandet kommer op

Siglufjörður

af jorden med 97 grader varmt vand og 180 liter i sekundet. Herfra kommer det varme vand også til Akranes og Borganes. Vi har før set, at man kogte æg i vandet og det skulle vi da også prøve. 6 min., og du har blødkogte æg, fint. Det er også her, vi køber tomater fra eget drivhus og denne gang holdt der også en ældgammel bus her, hvorfra man solgte skrammel, striktøj og musik cd'er. Kaj fandt én med islandsk folkemusik, dejligt.

fortsættes side 15

Ved Jökulsálon

Hygge ved Jökulsálon

Julius kom sammen med drengen Victor og hans mor. Det hele måtte foregå på engelsk, og jeg var imponeret over Julius's kendskab til engelsk. Han talte det, som var det hans modersmål. Vi ville jo ud til Hraunfossar og Barnafoss, og sjovt nok havde den islandske familie aldrig været der, selv om de tit har kørt forbi oppe på den store vej mod Husafell, hvor de har camperet med deres teltvogn. De tog med os, og var meget imponeret af den flotte natur. Det er sjovt nok, at de seværdigheder, man har tættest på, er dem man sjældent ser. Sådan er det jo også hos os. Vi kører langt omkring og ser så meget, men hvornår er vi bare kørt nogle kilometer væk og har holdt der for natten.

Normalt kører vi jo ind over fjeldet ned til Hvalfjorden, men det havde Kaj ikke lyst til, så vi kørte til Borgarnes og overnattede ved svømmehallen. Den er

stor med både udendørs- og indendørsbassiner. De store bassiner var nu ikke så varme og det blæste og regnede lidt, så det blev mest til ophold i det hotpot, der var på 42 grader; men det var til gengæld også dejligt. De havde også disse lange rutchebaner, hvor man glider ned gennem et rør. Randi og Jørgen fra Falster var også med i hotpotten, og da han ville prøve en tur, var jeg jo også nød til det, puha. Næsten før man har sat sig, er man nede i vandet, det går hurtigt.

Næste dag var vejret ikke meget bedre, så vi besluttede os for at tage en tur rundt om Hvalfjorden og tage 2 overnatninger i Reykjavik på camping pladsen. Det er jo ellers i bunden af Hvalfjorden, at man finder Islands højeste vandfald på ca. 198 m. Det er her, jeg plejer at klatre op for at se udspringet. Det tager ca. 2 timer og her er en fantastisk

flot udsigt ud over fjorden og bjergene. Hver gang siger jeg, at nu skal jeg ikke gøre det mere, jeg er for gammel. Og hver gang skal jeg alligevel lige prøve det. Denne gang regnede det heldigvis, så jeg blev ikke fristet og vi kom uden problemer helt til Reykjavik.

Eva & Kaj (1031)